

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/13/2011
Identifikačné číslo spisu:	6907216095
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:6907216095.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a sudcov JUDr. Ivana Machyniaka a JUDr. Rudolfa Čirča v právnej veci žalobcu Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, proti žalovaným 1/ N. Y. bývajúcemu v Z. č. XXX., 2/ V. J., bývajúcemu v Z. č. XX, o zaplatenie 4 558,59 Eur (137 332,- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp.zn. 3 C 115/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. novembra 2010 sp.zn. 17 Co 217/2010, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z a m i e t a.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca rozsudkom z 26. augusta 2008 č.k. 3 C 115/2008-62 uložil žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 137 332,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 7% ročne zo sumy 137 332,- Sk od 17. marca 2006 do zaplatenia, v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia druhého žalovaného. Súčasne zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 36 564,-- Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistení, že žalovaný 2/ spôsobil 16. decembra 2005 dopravnú nehodu, keď ako vodič motorového vozidla značky VAZ 2106, EČV O., ktorého majiteľom bol žalovaný 1/, nedodrжал bezpečnú vzdialenosť a narazil prednou časťou vozidla do zadnej časti motorového vozidla značky Renault Clio 1,2 EČV V. vodičky G. U., že motorové vozidlo VAZ 2106 nebolo v čase dopravnej nehody poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, že žalobca z poistného garančného fondu poskytol poškodenej plnenie v žalovanej sume, t.j. v sume 137 332,-- Sk a že túto náhradu poistného plnenia si uplatnil proti obom žalovaným vo forme tzv. postihového práva v zmysle § 24 ods. 7 v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 381/2001 Z.z. alebo zákon). K dôvodnosti

žaloby voči žalovanému 1/ uviedol, že žalovaný 1/ ako prevádzateľ motorového vozidla, ktorého vinou vozidlo pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú jeho prevádzkou nebolo poistené, zodpovedá za škodu spôsobenú týmto vozidlom v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Je preto osobou spoluzodpovednou za vznik škody, a teda osobou, voči ktorej žalobca má tzv. postihové právo. Takouto osobou je aj žalovaný 2/, lebo ako vodič motorového vozidla zavineným porušením právnej povinnosti spôsobil vznik škody, a teda za škodu zodpovedá podľa § 420 OZ. Keďže žalovaní sa so zaplatením žalovanej sumy dostali do omeškania, žalobca má v súlade s § 517 ods. 2 OZ a nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. právo aj na zaplatenie úroku z omeškania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 21. januára 2009 sp.zn. 17 Co 321/2008 na odvolanie žalovaného 2/ rozsudok okresného súdu vo veci samej zmenil tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 558,59 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 4 558,59 Eur od 17. marca 2006 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobu proti žalovanému 2/ v celom rozsahu zamietol. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 1 213,70 Eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy konania vo výške 546,90 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo veci samej vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca uplatnil voči žalovanému 1/ tzv. postihové právo podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. dôvodne. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že vecne pasívne legitimovaný v spore je aj žalovaný 2/. Uviedol, že v danej veci aplikácia ustanovenia § 420 ods. 1 OZ nie je opodstatnená, lebo nárok žalobcu vyplýva z ustanovenia § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla za (namiesto) osoby bez poistenia zodpovednosti, ale nie za vodiča - škodcu. Na základe tohto zákonného ustanovenia vzniká právny vzťah len medzi Slovenskou kanceláriou poisťovateľov a prevádzkovateľom vozidla (osobou bez poistenia zodpovednosti), od ktorého je potrebné odlišiť vzťah medzi poškodenou a škodcom (vodičom), prípadne medzi poškodenou a prevádzkovateľom. Predmetom konania nebolo posúdiť zodpovednosť žalovaných 1/ a 2/ za škodu vzniknutú poškodenou, ale právo žalobcu na regresnú náhradu proti osobe, ktorá zanedbala povinnosť vyplývajúcu zo zákona, a to povinnosť poistiť zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Takouto osobou je v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. len žalovaný 1/. Rozsudok súdu prvého stupňa preto podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že k úhrade žalovanej sumy a k náhrade trov konania zaviazal len žalovaného 1/ a voči žalovanému 2/ žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Potom ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. augusta 2010 sp.zn. 4 Cdo 134/2009 vyššie uvedený rozsudok krajského súdu vo výrokoch, ktorým rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu proti žalovanému 2/ zamietol a ktorým žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy konania, zrušil pre nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k žalovanému 2/ a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie, Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. novembra 2010 sp.zn. 17 Co 217/2010 rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 4558,58 Eur spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/ spolu s úrokom z omeškania a vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného 2/ nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 1213,70 Eur spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/, potvrdil. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v súlade s názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu ustálil, že v spore je pasívne vecne legitimovaný i žalovaný 2/. Za správny považoval totiž záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalovaný 2/ ako vodič zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ. Tvrdenie žalovaného 2/, že dopravnú nehodu zavinila vodička Kvasničková, považoval za účelové, vedené v snahe prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie v spore. Aj podľa odvolacieho súdu zavinenie dopravnej nehody žalovaným 2/ jednoznačne preukazuje záznam o dopravnej nehode, v ktorom žalovaný 2/ pravdivosť opísaného skutkového deja nehody potvrdil svojim podpisom. V čase, kedy k dopravnej nehode došlo (ani niekoľko mesiacov po dopravnej nehode), priebeh a ani zavinenie

dopravnej nehody nespochybňoval. Súč viazaný právnym názorom najvyššieho súdu dospel k záveru, že žalobca má tzv. postihové právo aj voči žalovanému 2/, a preto aj voči tomuto žalovanému žalobe vyhovel. Keďže vo vzťahu k žalovanému 1/ bolo už právoplatne rozhodnuté, pri formulovaní výroku svojho rozhodnutia musel túto skutočnosť vziať do úvahy. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas na základe podnetu žalovaného 2/ mimoriadne dovolanie generálny prokurátor. Navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že výrok rozsudku okresného súdu, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne, je „nedeliteľným“ výrokom. Keďže v odvolacom konaní bol tento rozsudok celý zmenený, a teda nahradený rozsudkom odvolacieho súdu, nenadobudol právoplatnosť. Dovolací súd tým, že rozhodol len vo vzťahu k žalovanému 2/, a teda zrušil rozsudok krajského súdu len vo výrokoch, ktoré sa týkali tohto žalovaného, odvolací súd dostal do „patovej“ situácie, ktorú odvolací súd vyriešil nezákonne. Krajský súd totiž opätovne rozhodol vo veci, o ktorej už v minulosti právoplatne rozhodol, čo zakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. a súčasne potvrdil neexistujúce výroky rozsudku okresného súdu, čo je dôvodom pre podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Podľa generálneho prokurátora tento rozsudok vytvoril v prospech žalobcu a na úkor žalovaných nezákonný a zmätočný právny stav. Navyše vyčítal odvolaciemu súdu, že postupoval voči žalovaným arbitrárne, keď bezvýhradne akceptoval len dôkazy žalobcu a jeho tvrdenia a odmietol vykonať dôkazy navrhované protistranou na zistenie skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie. Týmto postupom bola žalovanému 2/ odňatá možnosť pred súdom konať a došlo aj k tzv. inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nedostatočne zistený skutkový stav). Keďže ochranu práv a zákonom chránených záujmov účastníkov konania je možné poskytnúť aspoň tak, že ten istý nárok nebude vymožiteľný dvakrát (na základe dvoch právoplatných a vykonateľných rozsudkov krajského súdu), považoval mimoriadne dovolanie za opodstatnené podané.

Žalobca k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora uviedol, že výsledkom zrušenia rozhodnutia krajského súdu by bolo zmarenie jeho možnosti domáhať sa plnenia aj od žalovaného 2/ ako osoby, ktorá je za vznik škody zodpovedná podľa § 420 ods. 1 OZ, a teda je osobou, voči ktorej má tzv. postihové právo. V žiadnom prípade nevymáha plnenie duplicitne, len sa ho snaží uspokojiť voči obom zaviazaným dlžníkom.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení vyslovil súhlas s podaním mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom a žiadal mu v celom rozsahu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.) na dovolacom súde v určenej lehote (§ 243g O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

Generálny prokurátor (ďalej len dovolateľ) v mimoriadnom dovolaní napáda rozsudok krajského súdu z 24. novembra 2010 sp.zn. 17 Co 217/2010 z dôvodu, že opätovne rozhodol o veci, o ktorej už v minulosti právoplatne rozhodol (§ 237 písm. d/ O.s.p.), že zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. a že konanie pred ním trpí aj tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

I. K prvému dovolateľom namietanému dôvodu treba uviesť, že prekážka rozsúdenej veci (*rei iudicatae*) upravená v § 159 ods. 3 O.s.p. patrí k procesným podmienkam konania a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Jej podstata spočíva v tom, že právoplatný rozsudok predstavuje vec rozsúdenú, v ktorom prípade sa vylučuje možnosť totožnú vec znovu prejednať a o nej rozhodnúť. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už

bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých už bol pôvodne uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku). O totožnosť účastníkov ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi.

Pokiaľ ide o záväzok, z ktorého vyplýva povinnosť viacerých dlžníkov splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne (§ 511 OZ) treba uviesť, že rozsudok vydaný na plnenie proti jednému zo solidárnych dlžníkov netvorí prekážku veci právoplatne rozsúdenej pre konanie proti ostatným spoludlžníkom. Účel pasívnej solidarity spočíva totiž v tom, že sa zvyšuje istota uspokojenia veriteľovej pohľadávky (veriteľ sa môže domáhať uspokojenia celej pohľadávky od ktoréhokoľvek so spoludlžníkov) a ďalej v tom, že veriteľovi uľahčuje uplatnenie pohľadávky pred súdom (môže sa domáhať plnenia nielen od všetkých spoludlžníkov, ale aj od jedného z nich). Súd teda môže solidárnych dlžníkov zaviazat' na celé plnenie aj viacerými rozsudkami s tým, že rozsudok platí vždy medzi veriteľom a tým spoludlžníkom, ktorý bol rozsudkom zaviazaný. Vo výroku rozsudku proti ďalšiemu spoludlžníkovi musí však byť určená povinnosť plniť spoločne a nerozdielne s už predtým zaviazaným dlžníkom (porovnaj k tomu R 22/1979, str. 192).

V danej veci okresný súd uložil rozsudkom na návrh žalobcu žalovanému 1/ a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu s príslušenstvom a trovami konania spoločne a nerozdielne. Tento výrok rozsudku okresného súdu nie je možné považovať za „nedeliteľný“ v tom zmysle, že by nebolo možné rozhodnúť o plnení každého žalovaného vo vzťahu k žalobcovi osobitným rozsudkom tak, ako to nesprávne tvrdí dovolateľ. Každý z týchto solidárne zaviazaných žalovaných totiž jedná v konaní sám za seba a jeho procesné úkony nezaväzujú druhého žalovaného. Ak preto na základe odvolania žalovaného 2/ krajský súd dospel k záveru, že žalovaný 2/ nie je v spore pasívne vecne legitimovaný, rozsudkom z 21. januára 2009 sp.zn. 17 Co 121/2008 správne zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu voči nemu zamietol. Vo vzťahu žalobcu a žalovaného 1/ neupravil vo výroku rozsudku ich práva a povinnosti odlišne v porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa. Samozrejme, že plnenie nemohol upraviť solidárne, keď na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že tu nejde o spoločný záväzok viacerých dlžníkov. V tejto časti sa nejedná o rozsudok, ktorým by krajský súd nahrádzal rozsudok okresného súdu svojim vlastným, úplne iným rozhodnutím. V skutočnosti rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej uložil žalovanému 1/ povinnosť žalobcovi plniť, považoval za vecne správny a treba ho preto považovať za rozsudok potvrdzujúci. Keďže najvyšší súd uznesením z 31. augusta 2010 sp.zn. 4 Cdo 134/2009 na základe žalobcom podaného dovolania uvedený rozsudok krajského súdu zrušil len vo výrokoch týkajúcich sa žalovaného 2/, bolo plnenie žalobcovi vo vzťahu k žalovanému 1/ priznané právoplatne a v ďalšom konaní ostalo posúdiť už len správnosť rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej žalobe vyhovel proti žalovanému 2/. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu z 21. januára 2009 sp.zn. 17 Co 321/2008 vydaný proti žalovanému 1/, netvoril preto prekážku veci právoplatne rozsúdenej pre ďalšie konanie vedené proti žalovanému 2/. Krajskému súdu nič nebránilo v ďalšom konaní konať a rozhodnúť o správnosti rozsudku okresného súdu v časti, ktorou vyhovel žalobe voči žalovanému 2/. K výroku jeho rozhodnutia treba uviesť, že z jeho znenia je nepochybné, že rozhodol len o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu a náhradu trov konania. Keďže po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu dospel k záveru, že žaloba žalobcu je aj proti žalovanému 2/ opodstatnená, správne rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného 2/ na zaplatenie žalovanej sumy a náhrady trov konania, potvrdil. Jeho rozhodnutie sa nijako nedotklo výrokov rozsudkov, ktorými bol zaviazaný na plnenie žalovaný 1/. Existujú teda dva právoplatné a vykonateľné rozsudky, ktorých predmetom je síce totožné plnenie, ktoré sa však netýka tých istých osôb. Dovolateľ preto neopodstatnene namieta, že krajský súd opätovne rozhodol o veci, o ktorej už v minulosti právoplatne rozhodol, a teda že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p.

Pokiaľ ide o vyslovenie plnenia záväzku solidárne, podľa dovolacieho súdu podstatné je to, že z výroku rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že zaviazal žalovaného 2/ na plnenie spoločne a nerozdielne so žalovaným 1/, teda s dlžníkom, ktorému povinnosť plniť bola v tomto konaní už predtým uložená rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu z 21. januára 2009 sp.zn. 17 Co 121/2008.

II. Podľa dovolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom nie je postihnuté ani vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Súdna prax zásadne nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom nepovažuje za postup, ktorým sa odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označiť. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (prípadne takých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, rozhoduje však súd. Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania teda priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Toto procesné oprávnenie žalovaný 2/ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Keďže rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, zákon ponecháva súdu, samotnú skutočnosť, že súd nevykonával žalovaným 2/ navrhnutý dôkaz, nemožno považovať za odňatie možnosti žalovanému 2/ konať pred súdom.

Výnimočne by bolo možné nevykonanie navrhnutého dôkazu účastníkom považovať za vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to najmä vtedy, ak súd nevykoná taký účastníkom navrhnutý dôkaz, ktorého vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V posudzovanej veci však o takýto prípad nejde.

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní neuvádza, konkrétne ktoré žalovaným 2/ navrhnuté dôkazy súd nevykonával a neuvádza ani to, či by vykonanie ním navrhnutého dôkazu bolo spôsobilé vyvrátiť priebeh škodovej udalosti uvedený v Zázname o dopravnej nehode zo 16. decembra 2005, ktorý žalovaný 2/ podpísal a z ktorého súdy nižšieho stupňa vychádzali, prípadne spochybniť správnosť nároku žalobcu, čo do jeho výšky.

Z obsahu spisu (zápisnica o pojednávaní z 26. augusta 2008, č.l. 59 a 60 spisu) vyplýva, že žalovaný 2/ v konaní pred súdom prvého stupňa navrhol doplniť dokazovanie len vypracovaním, resp. vykonaním rekonštrukcie nehody. Čo by mala rekonštrukcia na skutkovom dejí priebehu nehody uvedenom v Zázname o dopravnej nehode preukázať, však nie je zjavné. Žalovaný 2/ sám pred súdom prvého stupňa uviedol, že narazil prednou časťou vozidla do zadnej časti pred ním idúceho vozidla, keď nestihol zabrzdiť, čím potvrdil správnosť mechanizmu stretu vozidiel uvedený v zázname o nehode, ktorému skutkový dej tam uvedený zodpovedá. Vykonanie rekonštrukcie by z tohto pohľadu neprineslo nič nové. Napokon, žalovaný 2/ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu nenamietal nesprávnosť postupu okresného súdu v tom smere, že tento dôkaz nevykonával. Súdy nižšieho stupňa preto neodňali žalovanému 2/ nevykonaním tohto dôkazu možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

III. Nemožno prisvedčiť dovolateľovi ani v tom, že súdy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutia na nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď akceptovali len tvrdenia žalobcu a jeho dôkazy. Podľa dovolacieho súdu skutkové závery, čo do opodstatnenosti základu, ako aj rozsahu uplatneného nároku, z ktorých súdy pri svojom rozhodnutí vychádzali, nie sú v zjavnom rozpore s obsahom spisu.

Súdy nižšieho stupňa vzali za základ svojho rozhodnutia priestupkový spis Okresného riaditeľstva PZ SR Okresného dopravného inšpektorátu Žiar nad Hronom Č.p. ORP-P/DI-2005, v ktorom sa nachádza aj Záznám o dopravnej nehode zo 16. decembra 2005. V tomto zázname je, okrem iného, uvedený úplne jasne a zrozumiteľne opis skutkového deja dopravnej nehody a ktorý z účastníkov dopravnú nehodu zavinil. Žalovaný 2/ aj poškodená osoba svojim podpisom správnosť (pravdivosť) všetkých údajov uvedených v tomto zázname potvrdil vlastnoručným podpisom. V zázname sa nenachádza žiadna jeho poznámka o tom, že by nesúhlasil so skutkovým dejom nehody, resp. s tým, že nehodu zavinil. Žalovaný 2/ nikdy netvrdil, že podpis na tomto zázname nie je jeho a správnosť tam uvedených údajov nespochybňoval ani následne po vzniku nehody, čo potvrdzuje aj ním zaplatená pokuta poštovou poukážkou. Čiastočne iný skutkový dej priebehu nehody, než bol uvedený v zázname o nehode a že nehodu zavinila p. U., začal tvrdiť až po tom, ako bol vyzvaný žalobcom na plnenie. Skutočnosť, že by došlo k inému, než v zázname uvedenému skutkovému dejú nehody, žalovaný 2/ však nepreukázal (okrem urobenia rekonštrukcie, nenavrhol vykonať žiadne iné dôkazy; v konaní nevyšli najavo také okolnosti, ktoré by vylučovali priebeh skutkového deja uvedeného v zázname o nehode). Nemožno preto vyčítať súdom nižšieho stupňa, že priebeh škodovej udalosti posúdili v súlade s údajom uvedeným v

zázname o nehode.

Pokiaľ ide o rozsah uplatneného nároku, súdy nižšieho stupňa mali k dispozícii nielen faktúru č. 55/2006 z 23. januára 2006 vystavenú Auto Adex s.r.o. so sídlom vo Zvolene - autorizovaného predajcu a servisu značky Renault, ale aj dodací list z 23. januára 2006 k uvedenej faktúre, v ktorých dokladoch, okrem iného, sú uvedené jednotlivé položky dodaného materiálu a ich cena (žalovaný 2/ a ani dovolateľ nespochybňovali, že by niektorá z týchto položiek nesúvisela s poškodením auta dopravnou nehodou), cena za prácu a celková cena za vykonanú opravu, na základe ktorých dokladov žalobca poškodenej poisťne plnenie aj vyplatil. Tieto doklady tvorili potom aj základ pre výpočet uplatneného nároku, čo vyplýva z Výpočtu hodnoty vozidla a výšky škody z 3. februára 2006, predloženého žalobcom (doklad je tiež obsahom spisu), pričom výška poisťného plnenia zodpovedá nákladom na opravu poškodenia vozidla súvisiacim s poisťnou udalosťou. Nemožno preto súhlasiť s generálnym prokurátorom, že by súdy nižšieho stupňa nezistili náležité skutkový stav veci aj z hľadiska rozsahu žalobnom uplatneného nároku.

Generálny prokurátor preto neopodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ a f/ O.s.p. a že konanie pred ním trpí aj tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky ním podané mimoriadne dovolanie zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Žalobcovi trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.